

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET EVERTUR NIVUM ALTARIA

ECCE PANIS ANGELOUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FILIORUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XXIII. ÉVF. 1923 FEBRUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 120 korona.

Egyes példány 12 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda f. 1

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

Az oltáregyesület.

AMILYEN kedves volt az Úr Jézusnak a názáreti környezet, olyan kedves lehet Néki most az Eucharisziában a körülötte szorgoskodó oltáregyesület. Az oltáregyesület hivatása ugyanaz, mint szűz Máriáé és szent Józsefé: Jézus istenségéhez méltó imádással tekinteni Reá és olyan fényesen gondoskodni Róla, ahogy a körülmények megengedik.

Magyarországon az oltáregyesületek működése sokszor nem felel meg az oltáregyesület igazi szellemének. Az «oltáregyesület» speciális magyar elnevezése a belga¹ eredetű «Örökimádás és szegény templomok felszerelése» egyesületének. Mintha a címmel együtt megrövidült volna nálunk a működés is.

1. A legméltóságosabb Oltáriszentség örökös imádása az egyesület célja. Azt akarja elérni, hogy a nap minden szakában, sőt az éjszaka sötét óráiban is szerető lelkek imádása hódoljon a legméltóságosabb Oltáriszentségben közöttünk lakó Szeretletnek. Az imádás ezen szellemének megfelelően az oltáregyleti napon nem szabad csak a szentmise idejére korlátozódnia, a szentségimádásnak, hanem lehetőleg egész napon (reggel 6-tól este 6-ig vagy 7-7-ig) át kell tartania. Így jobban előtérbe lép a lélek egyéni társalgása, a szívből fakadt imádás, elmélyedés, egyesülés, az elmélkedő ima, amely a szentségimádás tökéletesebb formája. Így a nap minden órájában, minden percében engesztelést nyújt az oltáregyesület az eucharisztikus Jézusnak, ami bizonyára kedvesebb lesz Néki, mint a sokaknak lelkéből egyszerre, de csak rövid időre fölcsapó szeretetláng. Jobban megfelel ez a titkos nagy Szentség természetének, amelyben az Úr Jézus «a világ végéig» folytonosan velünk marad. Így, amit az öröklámpa jelez, azt az oltáregyesület az Úr Jézus elé küldött buzgó szentségimádó tagjaival viszonzza. Ha vásár- és ünnepnapon egyes plébániákon akadály van az *egésznap*i szentségimádásnak — különösen városokban — tegyük inkább hétköznapra.

¹ «L'oeuvre de l'adoration perpetuelle et des églises pauvres.»

2. Az eredeti cím második feladatul a «szegény templomok felszerelését» jelöli meg. Azt sokan úgy értelmezik, hogy az oltáregyesületre csak szegény templomban van szükség, hogy általa a templom megfelelő felszereléshez jusson. Tévedés! Az oltáregyesületre nem elsősorban a saját templomunk miatt van szükség, hanem az *egész országban levő szegény* templomok miatt, amelyeket megfelelő egyházi felszereléshez juttatni az oltáregyesület országos hivatása. Sőt amennyiben az oltáregyesület ereje engedi, átmegy az ország határain a távol missziókba, ahová szintén küld a szegény kápolnák számára fölszerelést. Ezért van az oltáregyesületnek *országos központja*, amelynek hivatása az egész országból az egyházmegyei központok révén befolyt adományokat egyházi felszerelések formájában az igények figyelembevételével, okos mérlegeléssel elosztani. Sajnálatraméltó tévedés, mikor az oltáregyesület csak a saját templomának ékességére gondol; és míg ott — nagyon helyesen — mindent megtesz Isten dicsőségére, addig — az oltáregyesület céljával ellentétben, nagyon helytelenül — egészen elfeledkezik a szegény templomokról, szűkkeblűen visszatartva az adományokat, amelyeknek rendeltetése pedig nem lokális (helyi) jellegű, hanem univerzális (általános), az összes szegény templomok figyelembevételével. Ha valahol oltáregyesületnek nevezi magát egy társulat, akkor tartsa is meg az oltáregyesület szabályait. A Szentszék az oltáregyesületet rengeteg kegyelmi kiváltsággal ruházta föl, de ezekben csak olyan oltáregyesületek tagjai részesülnek, kik a szabályokat megtartják. Könnyű belátni, hogy az Úr Jézusnak kedvesebb lehet, hogyha több szegény templomban nem szenved hiányt az Ő jelenléte a szükségesekben, mintha egy-két gazdag helyen iparkodnának minden, esetleg szükségtelen csecsebecsével is fölékesíteni templomát. A szegény templomok kérvényei nem az cgyes oltáregyesületekhez érkeznek be, hanem a központba (Budapest, IX., Üllői-ú. 77. A magyar oltáregyesületek országos központja). Ámde hogyan elégítse ki a központ, ha az adományok nem folytak be? Az oltáregyesületi tagok, ha megfontolják az itt elmondottakat, szívesen le fognak mondani arról az örömről, hogy önmaguk adományozta ruhát vagy szerelvényt használatban lássák. Ezt az áldozatot is az Úr Jézusért kell meghozniok, aki majd fölismeri az idegen szegény templom egyházi ruhájáról is az adományozót és megfizet érte a nélkülözött öröm helyébe, az eucharisztikus Jézus kegyelméből fakadt igaz boldogsággal.

Az országos központi oltáregyesületben megvan a hozzáértés, megvan a munkaerő, megvan a munkakedv az egyházi munkák készítéséhez, de hiányzik a munkaanyag, mert nincs rá pénz. Ezen csak az összes oltáregyesületek összefogása és kötelelességteljesítése segíthet. Az eucharisztikus Jézusért! «Kinek füle van a hallásra, hallja meg!» *Dr. Mátrai Gyula.*

Saul helyett és Máriát Magdolna helyében. De ritkán jár el így az Isten teremtményeivel. Mindnyájunknál rendszeres haladást lehet tapasztalni az Ő növekedésében lelkünkben. A mai bűnösből talán évek múlva szent lesz, ha ugyanis bátran nekiáll a munkának. Ez oly igazság, mellyel gyakran igen nehéz szembeszállnunk is még nehezebb azt megvalósítanunk. Vannak pillanatok, amidőn a kegyelem kérőleg hívogat, ilyenkor örömmel készek vagyunk meghalni is. Érette és gyáva életet hősiességgel befejezni. Lélekszakadt sietség, gyors szolgálat és hirtelen zuhanás, mely halált hoz magával, nem oly nehéz dolog, mint bátor szemmel tekinteni az ismeretlen jövőbe, a hosszú nehéz munkára, mely reánk vár; ez a vértanúk iskolája. Pedig ez vár reánk és igen hasznos volna erre sokszor gondolni, akkor nem gyengítené el szívünket a bátortalanság. Honnan van az, hogy sértő szavak jönnek ajkainkra, hogy lusták vagyunk a munkára, hogy nem jól végezzük imáinkat, hogy mindennapi kötelességeink teljesítésében oly sok önzés mutatkozik? Ez azt jelenti csak, hogy még növekednünk kell. Ó! ha szívünkben rejlik ezen hanyagságunknak oka, akkor feddjük meg jól önmagunkat; de még ezen esetben is arról tanuskodik e gyermekiesen akart hanyagság, hogy nagy változásra van szükségünk, hogy Krisztus teljes hasonlatosságához érjünk. Nagyon is igaz, hogy «ha olyan lennék, mint amilyennek lennem kellene, akkor nem így cselekednék» és ezért éppen arra kell törekednünk minden erőnkkel, hogy «olyanokká legyünk, amilyeneknek lennünk kellene». A természetben mindenütt tapasztaljuk a növekedést, a köveknél és a növényeknél, a négylábú állatoknál és az embernél egyaránt. Mily vakmerőség volna tehát, ha a lélek életében másképp akarnók ezt.

Jézusom, én Barátom! Ismered szívemnek gyengeségét, tudod, mennyire fáj Irántad való szeretetemnek, és mennyire ellankad bátorságom, ha látom mily keveset haladok előre és mennyire távol állok a Hozzád való hasonlóságtól! Úgy tűnik föl előttem, mintha elvesztek volna az évek és gyümölcsük alig van, és nehezemre esik imára kulcsolni üres kezemet, melyről azt hittem egykor, hogy telve van. Adj, ó édes Üdvözítőm! türelmet, hogy saját könnyelműségemet, gyermekességemet el tudjam viselni, bár már hosszú évek óta érettnek kellene lennem; türelmet, hogy nyugalommal megvárjam, míg az évek lassú munkája teljesen kialakítja bennem a Te képedet! Juttass nekem a Te fáradhatlan türelmedből, ha csak parányit is, még mindig tartó gyermekességemnek elviselésére.

«Ó, milyen gyermekes vagyok, csodás tévedésekben élek, Vakmerő reményeket táplálok és elragad képzeletem!
Emlékszem még az időre, mikor oly nagyok és magasztosnak
Tűnt fel előttem a férfikor. Most látom csak
Mily gyermekesség volt ez is.»

A kenyértörés.

KENYERET törni akkor szoktunk, midőn éhezőknek ételt adunk... Akár magunk, akár gyermekeink, akár embertestvérünk az éhező, mindig a szent kereszt jelével előzzük a kenyértörést. A puha kenyér lecsillapítja az éhséget s ha mellé adjuk szerető lelkünket is, akkor megédesíti és megkönnyíti az élet nehézségeit is. Azért édesebb a szülői kéz törte fekete kenyér, mint a rideg lélekkel odadobott hófehér cipő!...

Az evangéliumi Mester életében háromszor találkozunk a kenyértöréssel. Az első alkalommal a csodás kenyérszaporításnál, másodszer az utolsó vacsorán és harmadszor az emmauszi tanítványoknál.

a) Amikor ezrével sereglük a nép az Úrhoz, emelkedett lélekkel szól hozzájuk az Istenországáról. Vágyakozó lelkük úgy fogadta az Isten igéjét, mint a szomjazó föld a permetező esőt. Szinte elfeledkeztek az időről; pergett a perc, az órák napszakká szövődtek s egyszer csak kínzó követelődzéssel jelentkezett az éhség. Az evangélium szerint a Mester szeme látta meg azt is legelőször. «Szánom a sereget!» Nem akarja étlen-szomjan elbocsátani őket, kenyeret akar szegni nekik, hogy csillapítsa kínzó gyötrelmüket. «Nemcsak kenyérral él az ember», mondotta egy alkalommal a kísértőnek; de azt is tudja, hogy az Úr igéjének lelki eledele mellett a test is fellép követelő igényeivel. Kenyértörésre gondol tehát! Bármennyire megijednek a tanítványok ezen terv elgondolásán, mégis engedelmesen elébe hozzák az öt árpakenyert s áhitatos lélekkel nézik égre tapadó szemeit és imát mondó ajkait, melynek buzgó fohászzkodása nyomán — megtöri az első kenyeret... És a kenyértörés után annyi morzsa marad, hogy tizenkét kosarat megtölt a törmelék.

Különös, isteni erővel végbevitt kenyértörés. Az irgalmas szamaritánus lelke fogta meg az Úr lelkét, midőn e szent cselekedetre határozta el magát, melyben ötezer embert elégtett ki öt árpakenyérből.

De az a kenyértörés jelkép is volt. Maga az Úr mondotta az öt kereső és követelő népnek: «Kerestetek,... mivel a kenyerekből ettetek és jóllaktatok! Ne veszendő eledelért fáradjatok, hanem olyanért, amely megmarad az örök életre, melyet majd Emberfia ad titektek», (Ján. 6, 26—27.) Mintegy jelezte ezzel: Lesz egy titokzatosabb kenyértörés is, amelyben igaz lesz az a csodás mondás: «Az én testem valóban étel és az én vérem valóságos ital». (Ján. 6, 56.)

b) Ez a megígért kenyértörés az utolsó vacsorán tényleg megtörtént: «Midőn pedig megvacsoráltak, vevé Jézus a kenyeret, megáldá és megszegé és adá tanítványainak és mondá: vegyétek és egyétek ez az én testem». (Máté 26. 24.) Ez az a kenyérszegés, amelyről a csodás

kenyérszaporítás alkalmával ígéret történik, amely a távozó Krisztus helyett csodálatos és titkos módon őrzi Krisztus jelenlétét. S a tanítványok részesültek ebben a kenyértörésben. Ennek a kenyérnek a tápláló ereje nem a testet fejlesztette, nem a gyötrő éhséget csillapította le, ennek a csodás kenyérnek ereje, a lelki erőknél nagyobbítása és a jóra való készségek fokozása, a rossz elleni küzdelemben való erősödés. Ez is kenyér, ez is táplálék csak hogy az ember értékesebb részének, a léleknek étele és tápláléka. Azért mondja méltán az Úr: «Az én testem bizonyos étel, ... aki eszi az én testemet... énbennem lakik és én őbenne». (Ján. 6, 56—57.) Szeretnénk belelátani az apostolok lelkébe, szeretnénk látni azt a titkos átváltozást, amelyet az első szentáldozás okozott lelkükben és ha mindezt észlelhettünk, akkor tudnók megérteni, hogy mit jelent az, hogy részesültek a csodálatos és szent kenyértörésben. Ez a szent kenyértörés azóta állandóan ismétlődik, midőn az Úr házában kis kenyéret törnek és ezen és ezen elégűnek ki belőle...

c) Harmadszor Emmauszban tört kenyéret az Úr. A fájdalmas nagy-péntek után harmadnapon búbanatos lelkű tanítványok mennek Emmaus felé. A melléjük csatlakozó idegen beszédbe elegyedik velük és csodálkozva hallgatja a tanítványok lemondó beszédét: «Te vagy-e egyedül jövevény Jeruzsálemben, ki nem tudtad meg, amik abban történtek e napokban? ... Mi pedig reménylők, hogy ő megváltja Izraelt. És most mindezek után harmadnapja ma, hogy ezek történtek». (Luk. 24, 18—21.) A titokzatos idegen magyarázni kezdi a Szentírás szavait: «Nem ezeket kellett-e szenvedni Krisztusnak és úgy menni be az ő dicsőségébe. (Zsolt. 109, 7.) És elkezdé Mózesen és mind a prófétákon, fejtegette nekik mind, amik az íráskönyvekben felőle szóltak». (Luk. 24, 26—27.) Majd kedves hívásukra velük marad, hogy együtt töltsék az estét. A vacsora alkalmával történik az Úr harmadik titkos kenyértörése: «És lőn mikor letelepedett velük, vevé a kenyéret és megáldá és megszegé és nekik nyújtá». «És megnyílnak az ő szemek és megismerék őt». (Luk. 24, 30—31.) Akik tudtak az első és második kenyértörésről, azok a külső formában is ráismertek az Úr szent cselekedetére. Mikor pedig len vették a csodálatosan megáldott és megtört kenyéret, akkor a lélek titkos átváltozásában érezték meg: jelen van az Úr. «Maradj velünk, mert már esteledik és már hanyatlik a nap» (Luk, 24, 29.), mondták a tanítványok az útját folytatni akaró idegennek. Lelkükben pedig éjszaka volt, a kétségek sötét éjszakája, de a kenyértörés után fény derült a lelkükre, eloszlottak az éjszakai árnyak, világosság derült életükre és érezték: hogy velük van az Úr. Ez a kenyértörés a másodiknak az ismétlése, ebben is a lélek nyert táplálékot s csak látszólagosan vettek kenyéret, valójában az Úr szent testében részesültek...

Minden kenyértörésben valami módon az Úr Jézusra kell gondolni. Ha igazi kenyeret törünk, hogy éhségünket csillapítsuk, akkor azért, mert a mindennapi kenyérben az Úr Jézus ajándékát vesszük; ha

Jézusra bizzuk életünket!

pedig a templomban, az egyház szolgája töri részünkre a legszentebb kenyeret, akkor még inkább az Urra kell gondolni, mert akkor az ő szent testét vettük lelkünk táplálására. Szerető lélekkel gondoljunk az Úr kenyértörésére, valahányszor részesülünk az Úr kenyértörésében...

Dr. Marczell Mihály.

A szentségi Jézus hűtlen sáfárai...

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB OLTÁRISZENTSÉG térdre kényszeríti az embert és azután szeretetre, áldozatkészségre, heroizmusra ösztönöz. Mindehhez természetesen élő, mély és gyakorlati hit szükséges. Mármost mennyire fájó azt látni, hogy akadnak lelkek, akik a végtelen isteni szeretet eucharisztikus tűztengerénél hidegek, érzéketlenek tudnak maradni, sőt helytelen életükkel újabb bánatot okoznak a szentségi Úr Jézusnak és «újra megfeszítették, amennyire rajtok állott az Isten Fiát és csúfolt üztek belőle». (Zsid. 66). És ezek között választott lelkek is vannak!

Kérdés, hogyan kell nekünk gondolkoznunk és itélnünk az Úr Jézus hűtlen, méltatlan szolgáiról?

Elősorban az alapvető igazságot ne tévesszük el szemünk elől: minden jó, ami a kath. Egyházban történik, mind *Krisztus* műve! A szentmise ereje, a szentségek hatásai, a kegyelmi élet, az Egyház fennmaradása stb., mind Krisztus Urunk csodálatos munkája: «Ime, én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig», (Mt. 2820) — mondotta Ő.

A pap kötelessége: Krisztust képviselni, helyettesíteni, kötelessége úgy élni, hogy elmondhassa magáról szent Pállal: «Kérlek benneteket, legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé». (1 Kor 416). És ha olyan papokat látunk, akik ezt nem teszik, akkor *Montaigne* felfogását kövessük:

«Hiú volt azoknak fáradozása napjainkban, akik árnyékot akarnak vetni az Egyház igazságára szolgálóinak hibái által; az Egyház ugyanis *máshonnét* veszi bizonyítékait; ostoba módja ez a bizonyításnak, mely mindent összezavarna; egy tiszta erkölcsű embernek hamis véleményei lehetnek s viszont egy gonosz ember igazat hirdethet, még olyan is, aki maga nem hiszi».

Ha pedig valaki — ezek a neves *M. Weiss* gondolatai — csak azért fordítana hátat a kath. hitnek, mert a jó Isten a hit ápolását, terjesztését gyenge emberek kezébe helyezte, az ilyen csak *űrügyet* keresne arra, hogy a maga hűtlenségét szépítse.

Aki afeletti haragjában hadakozik a kath. Egyház ellen, mert a jó Isten tökéletlen eszközöket is használ fel céljai elérésére, az ilyen *felségsértést* követ el, épúgy, mint az a katona, aki azért árulja el az ellenségnek a várat, mert a legfőbb hadúr a vár védelmét oly egyénekre bízta, akik az ő — a katona — felfogása szerint, nem eléggé alkalmasak erre.

Aki a hűtlenségek láttára, amelyekkel papok vétkeznek (hisz ők is emberek) fölséges hivatásuk ellen, nem lesz kötelességtudóbbá, — aki nem ragadja meg görcsösebben a Krisztus zászlaját, amikor maga körül a zászlótól való gyászos szökéseket lát, — aki nem szánja el magát, hogy

kitart a gáton, mégha egyedül marad is, — az olyanoknak, akik minderre nem képesek, nemcsak nincs joguk a hűteleneket elítélni, hanem attól kell tartaniok, hogy ők is bukni fognak!

N. Konstantin császár, amikor vétkes papokat vádoltak előtte, így szólt: «Ha én papot vétkezni látnék, császári palástomat dobnám rá, hogy a véték ki ne tudódjék».

Ennek az az értelme, hogy mi magunk ne legyünk soha pletyka-hordozók (a szomorú tények mellett tengersok a ráfogás és rágalom!), ne beszéljük el, főleg nem jóakarátú emberek jelenlétében, a jó Isten feledékeny, hűtelen szolgálainak botlásait. Ellenben: imádkozunk sokat, nagyon sokat lelkipásztorainkért, sok szentáldozást ajánljunk fel értük, támogassuk így őket nehéz hivatásukban. Nyújtsunk továbbá sűrűn *engesztelést* az Úr Jézus pápi szent Szívének a megtévedtekért. A szent Szívnek úgyis ez a legnagyobb szomorúsága, hogy ma is — és minden időben — vannak Judások.

A buzgó hívek, az «*Örökimádás*» olvasói hitük próbáját lássák abban, ha egyházi emberek sajnálatos letöréséről kénytelenek olykor tudomást szerezní és jusson eszükbe az isteni Mester ajkáról elhangzott rendíthetetlen igazság: «Bízzatok, én meggyőztem a világot» (In. 1633) és szent Pál biztosítása: «Minden, aki őbenne — Krisztusban — hiszen, meg nem szégyenül». (Rom. 1011).

Hidasi József.

Levelek egy Barátnőmhöz!

Írta: *Kolosi K. Aloyzia.*

Kedves jó Erzsikém.

Látom soraiból, hogy nagy érdeklődéssel tanulmányozod hitoktató-női pályánkat. Mint írod, a gyerekek és emberek részéről tapasztalt nagy hálátlanság ezen a pályán erős jellemet és mély lelki életet követel. És Te ezt a világban élőknel szinte lehetetlenségnek tartod. Szerény véleményem teljesen más. Az emberek hálátlanságával meg kell barátkoz-niok azoknak, kik Krisztusért állnak harcba. A mi kis fehér csapatunk talán ép azért lángol, gyújt, világít, mert önként vonult Krisztus fehér lobogója alá. Hogy tarka köntösökkel járunk? hogy külsőnk ép olyan mint a többi lelkeké, kik járnak az élet különböző utain, ez nem tesz semmit. A huszadik század létesítette ezt a kis apostoli gárdát. Épen ez a század, mely a külsőségek rabja, adta az alkalmat arra, hogy minden külső formát mellőzve, krisztusi lelkületre törekedjünk. Tudom, hogy sokan nem nézik jó szemmel a nőket ezen a pályán, mert nem tudják

azt megérteni, hogy a női lélek gyengédségénél fogva alkalmas arra, hogy összekötő kapocs legyen Isten és a gyermeki lélek között. Csendes názáreti életnek látszik a hitoktatás az iskolákban, ki csak így itéli, de ki bele lát ebbe a csendes életbe, az érzi és tudja, hogy a boldogságnak apró fehér virágait itt ültetik, az tudja, hogy a társadalomnak alapköveit itt rakják le. Tele van ez a látszólagos csendes munka boldogsággal, bár nagyon sokszor keserű könnyekkel. Hányszor, de hányszor feljajdul a lelkünk, ha a gyermeknél tapasztaljuk a szülőktől beléjük oltott nemtörődömséget Isten iránt. De aki önzetlen szeretettel állt az emberek közé és életét adja a lelkekért, legyőzi e fájdalmat, szívesen tűri a hálátlanságot. E földön ne is érjen soha elismerés és akkor tudom, hogy Mesterem egykor mindent megfizet majd nekem.

Igazad van, erős jellem kell ehhez a pályához, sok erő, mély hit és krisztusi szeretet. De honnan? — Barátnőm! *Csak az Eucharisztia-ból!* Mert ezen a pályán nem az fog célt érni, ki a tudomány magas szárnyain akar repülni, ó nem! Ide az apostolok egyszerűsége, a vértanúk erőssége és Krisztus végtelen türelme és alázatossága kell! — Türelem! ezzel írják körül az iskolákat és egyetemek falait a családi szentélyt és ez a türelem meg fogja hozni a békét. A türelem erénye nélkül a pedagógus valódi szörnyeteg lesz a gyermekek szemében és bizalmat, szeretetet sohasem nyer viszonzásul.

Mint írod, mély lelki élet kell e pályánkhoz. — Igen! jellem és erő csak mély lelkekben lakik. A mély lélek pedig csak az oltár árnyékában lesz azzá! Látod már tehát, hogy miért írtam első levelemben a gyakori áldozásról? Krisztust kell hirdetnem, de ha Vele gyakran egyesülök, akkor mintegy élő tabernákulum leszek és akkor kicsinyeim közt járva, Krisztus fényét viszem magammal. Az igazi szeretet gyönyörűségét az egyesülésben leli és ezen egyesülés nélkül nincs összharmónia. Hogy te nem tudod elképzelni a mély lelki életet a világban? Ugyan édes Barátnőm! ez a középkor felfogása volt, a mi napjainkban sok másképen van. Becsülöm azokat, kik mindenről lemondva zárdába vonulnak, de sokkal szebb hivatás itt kint a világban járva ép oly lelki életet élni, mint a zárdákban. Magam is szépnek tartottam mindig ezt a pályát, de az önkéntes apostolokra a világnak igen nagy szüksége van. — Miért menekülnék a világból? Mert vonz? Nem úgy van ám az, édes Barátnőm! szép az élet! nagyon is szép, ha az én lelkemből mindenre rávetődik az Eucharisztia fénye! Kedvesek az emberek, ha értékelni tudom azt a drága igaz gyöngyöt, mit magukban hordoznak: halhatatlan lelküket.

Gondolkozzál csak kissé és átlátandod, hogy mindenkinek olyan az élete, amilyen a lelkülete. Ha szomorúan nézel az életbe, csak szo-

morúságot fogsz látni, ha kacagva nézed, az is kacag reád. De se az egyik, se a másik nem felel meg a mi hivatásunknak.

A hitoktatónő legyen gyenge tavaszi napsugár, sötét égen szelid ezüst holdfény. Árvák közt anya, betegek közt orvos, de az Eucharisztia előtt mindig csak egyszerű tanítvány. Ölel barátnőd *Aloyzia*.

Az oltár árnyékában.

Josée des Manes után franciából átdolgozta Benz. Csáky Ilona.

GISZTÁN a kíváncsiság vezette Guéret Fernandot egy kirándulás alkalmával a gótikus ízlésű kis falusi templomba, melynek kapuzatán a kőbe vésett borostyán-levelek mohlepte, karcsú szűz Mária-szobrot vettek körül.

A tapasztalt turista már sok rejtett kincset fedezett fel szerény kis templomokban — ezért — bár híres szabadgondolkozó létére lelkét épen nem vonzották — sohasem ment el mellettük úgy, hogy egy percre be ne nézett volna.

Guéret Fernand festőművész volt, de vásznai eddig sohasem emelkedtek ki a tucatművek sorából. Hiába próbálkozott mindenféle tárggyal.

* * *

A nehéz ajtó nyikorogva nyílt s a nyirkos kövezeten, a vastag falak mentén szellemszárnyak suhogása hallszott.

Áhitatos csend uralkodott a sötét hajóban.

A művész csodálva szemlélte a pillérek harmonikus összhangját, a csúcsívek könnyedségét, az állatfejekkel ékesített bizarr oszlopfőket, az elefántcsontberakású, faragott kereszútát.

S míg elbájolva lépett beljebb, hirtelen, mint egy fényesszárnú, óriás pillangó, egy napsupár tévedt be az oszlopok közé: aranyglóriába vonva a szentségházat és mosolyt csalva a komoly kőszentek arcára. A tarka üvegfestményekén átszűrődő búcsúzó napfény minden kis zűgbe elhatva, csodálatos életre keltette a tárgyakat.

Az oltár lépcsőin kék búzavirágok nyiltak; szűz Mária szobra előtt violaszínt öltöztek a liliomok, rózsás pírban égtek a fehér rózsák, míg a pirosak lángvöröseké váltak. A falakon lombfüzérék imbolygó árnyai lengtek. A templom mintegy megtelt meseországbeli, csodás virágokkal, tündérvarázlattal, illattal és bájjal.

A festő elragadtatva állt ott, kezeit önkéntelenül összekulcsolta. Ellenállhatlan vágyat érzett a varázlát megörökítésére — s a sötétség beálltával hagyta csak el a szent helyet.

* * *

És napokon át ott dolgozott, a csodás világítású nagy ablakok alatt. Mikor egyik művével elkészült, más és újra más szépség ragadta meg figyelmét. Így egymásután hat-nyolc képet festett.

— Ki hitte volna rólam — gondolta —, hogy templom-festővé leszek?

És szinte restelkedve küldte el képeit a legközelebbi kiállításra: «Mit szólnak vajjon a kollegák?...»

Mily nagy volt csodálkozása, midőn egy szép nap reggelén a napilapok művészi rovatjai telve voltak vásznai dicséretével!

«Guéret Fernand idei festményei» — így szólt az egyik bírálat — «meglepetésszámba mennek. Megkapó közvetlenséggel és erővel fejezik ki a szent helyek csodás báját. Az aranyvilágításban szinte ott lebeg a tömjénfüst árnya. Ez a művész az ihletett hívő ecsetjével dolgozott.»

Guéret Fernand kacagva tette le a lapot.

— No, ez a kritikus jó emberösmerő! De ha már megtaláltam a szakmámat, maradjunk mellette, ...ezentúl csak templomokat festek!...

* * *

És művészi becsvágya szentélyből-szentélybe vitte. Százzámra festette a templomképeket; csakhamar nagy hírnévre és vagyoni téve szert.

De az Úr szent jelenlétében lassanként átalakult a lelke is. Aki azelőtt csak a szent falak külső varázsát észlelte, most érezte Lakójuk ellenállhatlan báját, hallotta hívó szózatát... és esténként, mikor az ecsetet letette, homloka vágyó elmélkedésben nehezedett az oltár vasrácsára. A mindeit átható isteni kegyelem hajnalhasadása elűzte a lelkére boruló sötét árnyakat... és megismerte az örök Szépség és Jóság forrását.

S egy nap ecset és vászon nélkül lépett Isten házába, hol egyenesen a gyóntatószékhez sietett. ...Guéret Fernand ezen az emlékezetes napon minden hírnévnél, dicsőségnél és gazdagságnál nagyobb kincset talált: szívét eddig soha nem érzett ujjongó öröm lepte el.

Hitt, remélt és szeretett!...

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Ebri János.*

I.

GIZENEKV óra volt este, Gondi Tamás szerint: éjjel. Neki már elég volt «a taktusra mért bolondság.» Kegyetlen józansággal ugrálásnak nevezte, amit mások táncnak mondanak. Fáradtnak érezte magát. Jóllakott a füle az érzelgős muzsikától, a sűrű valcerok fájdalmas siránkozásától; a szeme meg a sok tettetett mosolytól; a szive a gyakori bókoktól, amiket a gondtalan lányoktól kapott. Sokat kapott, mert szép

szál fiú volt a Tamás; fehér plasztronja úgy feszült nagydomború mellére, mint egy középkori lovagéra a páncél. Kék szemében szelid tűz, nyugaltság, valami megnevezhetetlen finomság és értelem égett. A szája szögletén, ha mosolygott s ajkán a kis gödröcske, mint valami veszedelmes verem, amibe bele lehet esni s nem egykönnyen lehet belőle kijutni. Szóval, Tamás hazakészülődött. Csupa udvariasságból egy-kettőt még fordult a jajongó hegedűszóra, mint aki a háziasszony kedvéért még egy-két falatot lenyel az émelygős édességből, valami zsúron, vagy uzsonnán, bár sehogysen ízlik neki.

— Nézze Tamás, maradjon még; ne rontsa el a jókedvünket — ugrott eléje Tárnok Mariska, mikor Tamás már megfogta a kilincset, hogy az előszobába menjen a kalapjáért s kis ezüstfogantyús sétapálcájáért.

— Láthatta mily szívesen fogadta a mama; meg a papa is annyira örült, hogy eljött hozzánk.

— Én már álmos vagyok Mariska. Nem szoktam meg a későnfekvést. Még a kedves papával akarok csak szólni, még egyszer gratulálni akarok neki a kitüntetéshez.

— Istenem ez már mégsem járja, hogy ennyire siet, ilyen korán! Eleget tanult tíz hónapon át, eleget éjjelezett — láttam az indexéből. Szórakozás is kell. Tudom, ha akarná, kibírná ezt az egypár órát. Három hét mulva úgysem lesz már köztünk.

— Igaza van a Mariskának, kiáltoztak a lányok kórusban, akik eközben már, mint valami élő sövény vagy kordon álltak félkörben a menekülni készülő Tamás előtt.

— Jelenlétemmel csak lehangolnám a társaságot. Az unalom, tetszik tudni, nagyon ragadós. Kár volna a jókedvükért. Épen azért szinte kötelességemnek tartom, hogy jómulatást és jóéjszakát kívánjak.

— Igen sajnáljuk, igazán sajnáljuk Tamás. De ha gondolja, nem akarjuk erőszakkal visszatartani; pedig talán még ehhez is kedvem volna — mondta Mariska a fejét kissé félrehajtva, kissé kacéran, kissé könnyörögve a kérlelhetetlen középkori kőszívű lovagnak, Tamásnak.

— Három hét még hosszú idő, fogunk addig még szórakozni eleget, Mariska. Eggyel úgyis többen voltunk mi fiúk, mint maguk lányok. A mérleg úgy fog majd jól játszani, ha hét ilyen kis pillangóval, hét ilyen jókedvű, mondjuk: jó madár van szembe, Persze a tizedes mérlegről értse a hasonlatot.

— Csak csúfolódjék megint — fenyegette meg Tamást az egyik leány. — Szokása ez már. Köszönheti, hogy eddig ki nem kapott érte. De ezért lakolni fog! — és kedvesen mosolygott a fenyegetéshez. — Azért is jókedvünk lesz, ha el is megy, sőt még holnap is, talán egy hét mulva is névetünk majd; lehet, tudja, lehet hogy magán Tamás — s

máris sűgött valamit a mellette álló fiúnak; aki nyomban kisurrant az ajtón, de félperc múlva már megint az előbbi helyén volt.

Tárnok bácsi is megjelent e pillanatban. A szóharc lármájára kijött a fiatalokhoz a szomszéd szobából, hol barátaival és ismerőseivel szórakozott a nagy nap öröme. Kezdetben ő is a csatavesztett lányok pártjára állott, de mikor látta, (s hamar észrevette) hogy hiába a marasztalás még akkor is, mikor Feri meg Géza, a két bohém fiú próbálnak meg minden szóbajöhető fegyvert, csitította a lányokat: Tamás tudja a legjobban, ne erőltessük. És kikísérte vendégét, ki először távozott. Tamás kalapja azonban nincs sehol. A sétapálca, az meg volna, de a kalap! Tudta mindenki, hogy a Gazsi rejtette el valahová az imént, de hogy hová, azt Gazsi nem volt hajlandó megmondani Tamásnak.

— Úgyis a templomba mégy holnap mihelyt nyitva lesz, ott nincs szükség a kalapra.

— Talán el sem hozta magával, a templomban felejtette — vágott Tamásnak vissza Teruska, a patikusék Teruskája, törlesztve a társaság adósságát Tamásnak.

— Oda se neki — mondta Tamás rettenthetetlen nyugalommal, miután egy kicsit még keresgélte a kalapot. Hol van az megírva, hogy kalap nélkül nem lehet menni. Én máskor is a lábamon szoktam járni. Haza visz az most is. Pá, jómulatást! — és már künn is volt az utcán.

Ejnye-ejnye, fiúk, lányok, ezt még sem kellett volna tenni. Szegény Tamás, még megneheztel érte — mondta Tárnok mama a kacagó fiataloknak. — Én félek, hogy megneheztel.

— Dehogyan neheztel, mama. Más gondja is van, mint ránk neheztelni. Fogadok, holnap tízig már itt lesz a kalapért, ha másért nem, hát csakhogylássa-hallja: milyen jókedvünk lett a kalapeltűnésre. Örül ő annak s tréfából szívesen vállalkozik a balek szerepére is, csak jókedvet láthasson. Nagyon komoly fiú, de azért szereti a tréfát is.

— Mondhatom, jó fiú nagyon, csak ne volna olyan szentes — mondta Gábor, mikor a szobalány jelentette, hogy kész a feketekávé, tessék.

Az asztalnál természetesen Tamás volt a beszéd tárgya.

— Szereti a tréfát, de szó ami szó, a templomot még jobban szereti — mondta Géza, ki úgylátszik legközelebről ismerte őt s akit Tamás legközelebb engedett a szívéhez. Most harmadéves jogászok mindaketten. Ott az egyetemen, idehaza is folyton együtt vannak, hát szinte el sem tudnának lenni egymás nélkül.

(Folytatás következik.)

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.